

— De bijzondere koets reed snel, maar toch begon de reis Bakelandt al spoedig te vervelen.

— Ge woont ver, Mathijs, zei hij.

— Te Dendermonde ben ik nog een heel eindje van huis, antwoordde zijn makker. Maar zitten wij hier niet gemakkelijk?

— Heel gemakkelijk... doch 'k verveel mij...

— Wenst ge enige afwisseling?

— Wist ik maar hoe?

— Willen we voor de verandering eens een gemeentekas plunderen?

— Een gemeentekas plunderen?

— Wel ja, weeral in naam der Republiek... dat zal gemakkelijk gaan.

— 't Is nog geen dag...

— Des te beter! We kloppen de meier van 't een of ander dorp op.

— 't Ware te roekeloos... en toch, ja we konden het proberen, hernam Bakelandt, die in stoutmoedigheid voor Cartouche niet wilde onderdoen.

De laatste opende 't venster en riep de koetsier.

Het rijtuig hield stil.

— Wat believeu de citoyens? vroeg de voerman.

— Welk dorp komen we tegen... of liever welk groot dorp ligt er in de omgeving?

— O, er liggen verscheidene grote dorpen in deze streek, antwoordde de koetsier. En de heren zullen 't mij niet kwalijk nemen als ik hun zeg, dat 't gelukkig is, dat het nog duister is.

— En waarom?

— Er wonen hier veel ontevreden boeren, die gevochten hebben tegen de soldaten der Republiek. En ook over de Schelde, tussen Dendermonde en Boom, raad ik de citoyens aan zeer voorzichtig te wezen. Daar ook te Puers, Bornhem, Willebroek, wonen veel oproerigen, die reeds dikwijls met de Fransen aan de slag geweest zijn. En dan moeten de citoyens in Klein-Brabant ook nog oppassen voor de rovers...

— Welke rovers?

— Die van Guldentop, zo heet hun kapitein.

— En ziet ge Franse kapiteins voor laffe rekels aan? vroeg Cartouche op hoge toon.

— O neen, citoyens, neen, neen... dat is verre van mij; maar 'k meende u toch te moeten waarschuwen, want ge zijt maar getweeën en ofschoon ik u voor dapper houd, is het toch moeilijk om twintig, dertig boeren te weerstaan, nietwaar, citoyens?

Bakelandt fluisterde iets en Cartouche zei tot de voerman:

— 't Is wel, rijd dan maar snel door!

— Tot uw dienst, citoyens.

De koets schokte weer verder.

— Er kan niets van ons plan komen, zei Bakelandt. De boeren zijn de Fransen vijandig.

— Ja, 't ware te gevaarlijk.

BAKELANDT

DE RING VAN
NAPOLÉON

— Veel te gevaarlijk ! Niet dat ik voor de gevaren terugdeins, maar we hebben deze nacht reeds genoeg gewerkt. Maar zeg eens, wie is die Guldentop, waarvan de koetsier sprak ?

— Wel, hij is roverkapitein.

— Waar ?

— In Klein-Brabant, dat is tussen Mechelen en de Schelde.

— En is zijn bende groot ?

— Neen... een bende nog kleiner dan de mijne...

— Dan ben ik wel de grootste roverhoofdman in 't land.

— Dat zijt ge zeker.

Bakelandt gevoelde zich fier.

Cartouche rond Heyst-op-den-Berg Guldentop in Klein-Brabant, Salembien in 't Ieperse... en dan had ge nog de binders rond Aalst... maar hij was meer dan hen, hij was hun aller meester !

Niemand had het zover kunnen brengen als hij.

En de ellendeling was hoogmoedig.

Toch gevoelde hij iets als afgunst in zijn binnenste.

Cartouche sprak, van een gemeentekas te plunderen. Durfde die kerel dan alles ?

En de overste van 't Vrijbos sprak het wel niet uit, maar bekende toch bij zichzelf, dat Mathijd Verbinnen minder 't gevaar telde.

— Maar 't is een gebrek voor een kapitein, dacht Bakelandt. Ik ben voorzichtig... en een hoofdman moet zo zijn.

Cartouche die wel bemerkte dat zijn gezelschap zich verveelde, trachtte de reis te verkorten door gekout. Hij vertelde snoevend zijn heldenfeiten.

— Op mij zijn wel honderd liedjes gemaakt, pochte Bakelandt, die voor de ander in niets wilde onderdoen. Te Brugge, te Ieperen, Roeselare, Kortrijk, Tielt, op alle kermissen en jaarmarkten zingen ze over mij. En overal ziet ge mijn portret.

— Hoor eens, Bakelandt, zo ik dat alles vertel, is het niet, als om te zeggen : ik durf meer dan gij. Ik erken u als een meerdere.

— Mijn bende is ook de grootste van 't land. En ge hebt gezien dat de kerels mij gehoorzamen.

— Ik bewonder u, maar 'k ben blijde, u getoond te hebben dat ik toch ook de eerste de beste niet ben, nietwaar ?

— Neen, dat zijt ge niet ! Integendeel, ik ben tevreden, dat we een verbond gesloten hebben. En ik ben meegegaan om uw streek te leren kennen. En verder, welke zijn uw plannen ?

— De stadskas van Antwerpen plunderen !

— Die zaak is zeer belangrijk, maar moet rijpelijk overdacht en besproken worden.

— Natuurlijk.

— Wat hebt ge nog ?

— Rijke boeren ! Hoeven als de Beerselschrans, het Schalienhof...

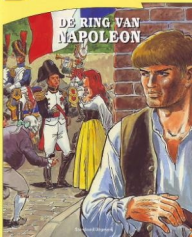
— Hoeven, ha, die kunnen we al vroeger een bezoek brengen. Ge stelt mij deze avond uw meest vertrouwde mannen voor, niet waar ?

— Ja, ik zal ze laten bijeen roepen

- Goed... en dan houden we verdere besprekingen. Hebt ge vijanden ?
- De Franse gendarmen, natuurlijk, om te beginnen
- Och, die houd ik niet voor ernstig. En dan ?
- De commissaris van Heist, maar die moet ik eigenlijk niet tellen.
- Met commissarissen lach ik, hernam Bakelandt. Ik durf die heren wel in hun cabinet een bezoek brengen. En welke vijanden nog ?
- De veldwachter...
- Poeh, veldwachters beschouw ik als kinderen..
- Ja, maar die van Heist-op-de-Berg niet.
- Is die zo wreed ?
- Pieter Deswert is een ernstige vijand, geloof me. Hij is vroeger wildstroker geweest.
- Ha, ha, dat verandert.
- En omdat hij de bossen tot in hun diepste hoekjes kent, hebben de Fransen hem veldwachter benoemd. Hij is vurig Sanskulot.
- Natuurlijk, dat begrijpt ieder. Maar dan moeten we beginnen met hem onschadelijk te maken.
- Dat zal niet gemakkelijk zijn. Ik heb eens de gelegenheid laten ontsnappen.
- Dat was niet slim.
- Ik kende hem niet genoeg. Denk eens, op zekere dag ontmoette ik hem midden op de Pijpelheide. Die kerel vraagt me mijn paspoort en wilde me aanhouden. Toen ik weigerde hem te volgen, legde hij zijn geweer op mij aan. Ik kon gelukkig nog zijn arm grijpen. En ik maakte hem dan wijs, dat ik hier te gebieden had. Ik riep : Hoe-ha, hoe-ha, dat is mijn herkenningsskreet. Onmiddellijk stonden er twintig mijner mannen om mij...
- En ge liet de veldwachter vertrekken ?
- Ja, na zijn geweer afgenomen te hebben.
- Welnu, ik zou hem met zijn eigen geweer omver geslagen hebben, verzekerde Bakelandt. Gij wilt de ridderlijke hoofdman uithangen...
- Dat is waar...
- Dwaasheid. Als ze ons kunnen pakken, zullen ze niet ridderlijk met ons handelen, maar ons naar het schavot zenden. Ik hoop, dat ik die veldwachter eens ontmoeten mag.
- Hij past beter op.
- Welnu, ik zal deze avond naar zijn huis gaan...
- Gij ?
- Ja, ik, Bakelandt en hem naar de andere wereld zenden. Dat zal dan mijn proefstuk zijn voor uw mannen.
- Maar...
- Neen, geen maar, ge duidt me zijn woning aan... en morgen moet ge Pieter Deswert niet meer vrezen !
- Hij ook wilde nu de rovers der Pijpelheide overbluffen.
- Eindelijk bereikte de wagen de Scheldeoever. Aan de overzijde lag Dendermonde.
- Moet ik op de citoyens wachten ? vroeg de koetsier.
- Neen, ge moogt naar Gent terugkeren, zei Cartouche
- Hij gaf de man een goudstuk.

BAKELANDT

DE RING VAN
NAPOLEON

De voerman boog wel tien malen.. niet alleen van dankbaarheid, maar ook van verwondering. Een goudstuk van een Fransman !

Cartouche en Bakelandt staken de Schelde over, trokken onbeschroomd door Dendermonde, aten in een voornaam gasthof en verlieten de stad weer langs de Brusselse poort, zonder natuurlijk de garnizoenscommandant met een bezoek te vereren.

— Niet ver buiten de stad kropen beiden in een bosje, en stroopten er hun uniformen uit.

Onder de soldatenjas droegen ze een boerenkiel. En zo vervolgden ze hun reis te voet naar Mechelen. Slaap schenen ze te kunnen ontberen.

PIETER DESWERT

Pieter Deswert was inderdaad een zonderlinge veldwachter.

Vroeger had het gerecht hem dikwijls nagejaagd, nu was hij in dienst der justitie. Onverschrokken wildstroker was er uren in het ronde niet geweest. Eens had hij een jager zijn buit zelfs ontnomen, in diens eigen bos. Tot een ander edelman had hij spottend gezeid, dat deze wat minder wild moest neerschieten, daar er anders voor hem, de stroper, niets overbleef.

Maar de Fransen kwamen en Pieter Deswert danste als een dolle rond de vrijheidsboom. Hij duidde de Fransen aan in welke huizen ze het best zouden ingekwartierd zijn. En het slot van dit alles was, dat op zekere dag de oudwildstroker tot veldwachter van Heist-op-de-Berg benoemd werd.

Pieter Deswert had gezworen Cartouche levend of dood aan het gerecht over te leveren. En nu hij eens kennis gemaakt had met de bandiet, wist hij wel, dat hij met hem list gebruiken moest.

Dikwijls sloop hij dan ook vermond door het bos, zich verbergend als hij stemmen hoorde, maar de eigenlijke plaats der samenkomst der rovers kon hij niet ontdekken.

Op een avond zat de veldwachter weer in de omtrek der Pijpelheide. De vorige dag had hij een gesprek afgeluisterd tussen twee berdeleden en daaruit vernomen, dat Cartouche op reis was.

Nu zag hij twee mannen naderen.

— Boeren, maar ik ken ze niet, dacht de veldwachter. Cartouche is er niet bij, die heeft een baard, en deze kerels hebben er geen.

De lezer moet weten, dat de twee bandieten hun baard geschoren hadden, alvorens op reis te gaan.

In geval van ontdekking was dat een herkenningsteken minder.

— De ene gelijkt wonderwel op Cartouche en de andere ziet er nog een groter schelm uit, hernam Deswert bij zichzelf.

Hoe-ha, hoe -ha ! klonk het eensklaps... en zelfs de veldwachter, ofschoon veilig, weggedoken in een grote struik, sidderde bij die kreet, die tot ver in de omtrek voortgalmde.

Inderdaad, drie rovers kwamen aangerend. Ze zwaaiden hun hoed en riepen: « Leve onze kapitein ».

Het vijftal stond een wijle te babbelen.

— Nu komen ze langs hier, zei de veldwachter. Moesten ze me zien ! Maar

THE FIRST EDITION OF THE
HABES CORPUS ACT
1769
BY
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955